

Jadwiga Pieńczewska, Małgorzata Niemczyk, Ernest Niemczyk, Stanisław Medeksza

---

Rokitnica, pow. Złotoryja

Informator Archeologiczny : badania 3, 383-384

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W okresie od 1.V do 15.VI kontynuowano sześćdziesięcioletnie badania u wylotu bramy krakowskiej w stronę rynku. Odsłonięto dalsze fragmenty nawierzchni drewnianej, sbudowanej z przepożowionych belek. Podposiomen belek natrafiono na grubą warstwę fassyny z kamieniami. Poniżej odsłonięto bruk kamienny, ułożony na glinie, który należy uznać za najstarszy poziom nawierzchni miasta średniowiecznego. Najbardziej czytelny układ warstw saobeerwowano przy wylocie bramy w stronę miasta; należy więc przypuszczać, że tutaj właśnie saosynwały się nawierzchnie ulicy miejskiej.

W osacie ekeploracji odkryto w osawianych warstwach: drobne ułamki naczyń średniowiecznych, kości swiersząt, żelazną podkowę, liczne ścinki skóry oraz kilkanaście fragmentów obuwia.

Na podstawie układu stratygraficznego i analizy uzyskanych materiałów, poszczególne poziomy nawierzchni należy datować odpowiednio w granicach wieków IIIV i XV. Badania będą kontynuowane.

ROKITNICA, pow. Złotoryja

**Instytut Historii Architektury
Sztuki i Techniki Politechniki
Wrocławskiej**

Badania prowadzili mgr inż. Jadwiga Pienkowska,

mgr Małgorzata Niemosyk, mgr inż. arch. Ernest

Niemosyk, mgr inż. arch. Stanisław Nedekesa.

Drugi sezon badań. Zamek z XIV wieku.

Celem badań było dalsze rozpoznanie charakteru sabudowy zamku oraz ustalenie kolejnych faz sabudowy i określenia ich chronologii.

Odsłonięto fragmenty kaplicy, fundamenty presbiterium zam-

kniętego poligonalnie, relikty ołtarza kamiennego i poziom posesadzkowy.

Analiza architektoniczna odsłoniętych relikwów pozwala ustalić następstwo czasowe etapów rozwoju przestrzennego zabudowy wsgrza zamkowego. Najstarszym etapem /jeśli chodzi o pozostałości architektury murowanej/ jest najprawdopodobniej mur obwodowy, następnym kaplica z przedłużonym ku wschodowi murem północnym. Stwierdzono, że przebieg muru obwodowego został serwany w miejscu, gdzie posadowiono zachodnią część kaplicy. Detale architektoniczne związane z kaplicą pozwalają określić czas powstania kaplicy na wiek XIV i jednocześnie potwierdzają wcześniejszą genezę muru obwodowego. Z analizy układu przestrzennego wynikałoby, że w części południowej plateau zamku, gdzie piętrzy się potężne gruzowisko, należałoby się spodziewać zabudowy mieszkalnej. Potwierdziłoby to istnienie w tym miejscu wzmiankowanej w źródłach pisanych, jednej z rezydencji Henryka Brodatego. W związku z tym powstaje konieczność kontynuacji badań na tym terenie. Pozostaje również do zbadania człon założenia zamkowego, który bronił górne plateau od strony bezpośredniego zagrożenia.

SANDOMIERZ, m.

**Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
PP PKZ Oddział w Krakowie**

**Badania prowadzili Jerzy Kozak, Krystyna Krucezek,
mgr Teofil Dąbowski, mgr Marian Myska. Finansował WKZ w Kielcach. Drugi sezon badań.**

W Sandomiersu oprócz systematycznych badań wykopaliskowych jest prowadzony całoroczny nadzór archeologiczny nad pracami gór-